

Túl boldog vagyok éppen,
Alig állok a lábamon én.
Egyetlen szomorúságom van csak,
De az is oly szép.

Túl boldog vagyok éppen,
Alig állok a lábamon már,
A vihar pont elvonul, addig
Annyi legyen csak, amennyi muszáj.

Számoljunk tíztől vissza,
Mire végzünk, kezdődik ám
az élet, amire mindig vágytál.
Mindenkit puszilok, csá!

10, hogy semmit sem bánok.
9, hogy szerettem már.
8, hogy mindennek vége egyszer.
7, hogy egy picikét fájt csak.

6, hogy páran szerettek.
Kösz a friss levegőt!
4, hogy nem halok éhen.
3, a vizet a vízen lebegőt.

2 hajót ott a horizontnál,
Ahogy metszi az éjfeketét.
Az egyetlen szomorúságom
Kösz, hogy minden nagyon jó.

Minden nagyon szép.
Minden nagyon jó.

7 főbűn szinte mind meg volt.
Kösz, hogy sose haragudtál!
Kösz a családomat!
Kösz nekik, hogy egy szó nélkül kibírták!

Szép, hogy lassan eltűnők.
Hol volt hold, hol nem volt.
Ahogy behúzom az ajtót,
Rögtön kinyílik a mennybolt.

Kösz az esőt mindig,
Akkor is ha megáznék.
Kösz hogy minden pont így jó!
Szóval annyi csak, hogy:

Kösz, hogy semmit sem bánok!
Kösz azt, hogy szerettem már!
Kösz, hogy mindennek vége egyszer,
Kösz, hogy egy kicsikét fájt csak!

Kösz, hogy semmit sem bánok!
Kösz azt, hogy szerettem már!
Kösz, hogy mindennek vége egyszer!
Hogy minden nagyon szép.

Minden nagyon jó.